

РЕШЕНИЕ

№ 6596

гр. София, 25.02.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 17.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **9225** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 - 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 100 от Закона за държавния служител.

Делото е образувано по жалба от А. С. Д., против издадената от председателя на Държавна комисия по сигурността на информацията ЗАПОВЕД № ЧР-1700/02.09.2024 г., с която оспорващата е отстранена временно от работа, от длъжността „главен експерт“ в Отдел „Учебно-методическа дейност“, Дирекция „Човешки ресурси и учебно-методическа дейност“ в същата комисия. Със заповедта не е уточнен начален и краен срок на „временното отстраняване от служба“.

Жалбоподателят е представляван от адвокат Л., който: поддържа жалбата; представя заверени преписи на документи, съдържащи се в адм. дело № 9039/2024 г. на АССГ, вкл. постановено съдебно решение; претендира възстановяване на платено адвокатско възнаграждение, за което представя списък. В жалбата издаването на процесната заповед е обвързано с подаден на 08.08.2024 г. от А. Д. сигнал до председателя на ДА „Национална сигурност“, че „в информационната и административна на ДКСИ не се спазват основаните принципи „необходимост да се знае“ и поверителност“, с твърдения, че сигналът е повод за „тенденциозно отношение от ръководството на администрацията, насочени към стремеж за прекратяване на служебното й правоотношение“.

Ответникът, с подписано от заместник – председател на ДКСИ писмо, с което жалбата е изпратена до Съда е заявил становище за нейната процесуална недопустимост, с

цитиране на чл. 159, т. 1 АПК, поради това, че „преценката на органа е по целесъобразност“. В съдебно заседание юрисконсулт: оспорва жалбата и доказателствените искания на жалбоподателя; не представя нови доказателства, различни от административната преписка; не претендира юрисконсултско възнаграждение.

Доказателствата, налични в делото, включително приложените към жалбата са приети без оспорване от страните. Те дават основание на Съда да приеме за установени следните факти и обстоятелства.

Жалбоподателят А. С. Д., към датата на издаване на оспорваната Заповед № ЧР-1700/02/09.2024 г. е заемала по служебно правоотношение длъжността „главен експерт“ в Отдел „Учебно-методическа дейност“, Дирекция „Човешки ресурси и учебно-методическа дейност“ в ДКСИ. Видно от протокол, от 18.07.2024 г. (л. 13 от делото) директорът на Дирекция „Човешки ресурси и учебно-методическа дейност“ предложил на председателя на ДКСИ да бъдат изплатени „допълнителни възнаграждение за постигнати резултати от служители“, сред които и А. Д., „при съобразяване с поставените индивидуални оценки за периода април-юни, 2024 г.“. Със заповед № ЧР-1415/19.07.2024 г. председателят на Комисията наложил на Д. дисциплинарно наказание „порицание“, за това че: на 26.04.2024 г. подала в деловодството докладна записка с твърдения за атаки и психически тормоз на работното място, липса на морал, авторитет и професионализъм от страна на началника на отдела“; впоследствие подавала и други докладни записки и заявления; „в отношенията си с колегите не проявява уважение и коректност, а допуска поведение, накърняващо достойнството и правата на колегите от експертния и ръководния състав“. На 08.08.2024 г. Д. подала сигнал до председателя на ДА „Национална сигурност“, че „в информационната и административна на ДКСИ не се спазват основаните принципи „необходимост да се знае“ и поверителност“. С писмо от 30.08.2024 г. административен секретар на ДА „НС“ отговорил, че сигналът е извън приложното поле на Закона за защита на лицата, подаващи сигнали или публично оповестяващи информация за нарушения, предвид чл. 4, т. 2 от същия. С докладна записка от 07.08.2025 г. (л. 77) директорът на Дирекция „Сигурност“ предложил на председателя на ДКСИ да бъде извършена проверка срещу А. Д., предвид установени случаи на „системно и целенасочено разглеждане, копиране и сваляне на електронни носители, на информация, свързана с дейността на Комисията, но не и с нейните служебни задължения“. След съответната резолюция на председателя директорите на Дирекция „Правна“ и Дирекция „Човешки ресурси“ изготвили становище от 21.08.2024 г. (л. 41), върху което председателят написал на същата дата разпореждане: „Дисциплинарен съвет за образуване на дисциплинарно дело“. Дисциплинарно дело № 1 е образувано на 28.08.2024 г. На 02.09.2024 г. е издадена процесната Заповед № ЧР-1700/02.09.2024 г., с която А. Д. е отстранена временно от работа.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след извършения анализ на доказателствата и на доводите на страните, мотивира следните изводи по съществото на спора.

Жалбата е процесуално допустима за разглеждане, а по същество е основателна.

Разпоредбата на чл. 100, ал. 1, т. 2 ЗДСл. предоставя възможност на органа по назначаване на държавен служител да го отстрани временно от работа, когато срещу него е образувано дисциплинарно дело. Отдавна е утвърдено в съдебната практика становището, че употребеният в нормата на чл. 100, ал. 1 ЗДСл израз „може да бъде временно отстранен от работа...“ предоставя на органа по назначаване оперативна

самостоятелност, а не оперативна целесъобразност. Оперативната самостоятелност подлежи на съдебен контрол в обхвата на чл. 169 АПК. Разпореждането за образуване на дисциплинарно дело също е в правомощията на органа по назначаване, при наличието на данни за извършено дисциплинарно нарушение. С дисциплинарното дело се поставя началото на дисциплинарното производство, по време на което т. нар. „дисциплинарна комисия“ проверява съответните факти, твърдения и обстоятелства. Поради това, позовавайки се в заповедта за временно отстраняване, на образуваното на дисциплинарно производство ответникът е длъжал да се ангажира с конкретно дисциплинарно обвинение, както и подробно да изложи факти и доказателства, които макар да подлежат на проверка подкрепят (според него) такова обвинение. Отстраняването е временна, превантивна мярка и основната ѝ цел е да препятства възможността (по аналогия с текста на чл. 69, ал. 1 НПК) служителят, продължавайки да изпълнява задълженията си да създаде пречки за обективното, всестранно и пълно изясняване на обстоятелствата по дисциплинарното дело. Излагането на отделни, изрични мотиви, подкрепящи извод, че служителят може да попречи на дисциплинарното разследване настоящият съдебен състав приема като задължителен елемент от фактическия състав на чл. 100, ал. 1, т. 2 ЗДСл., вр. чл. 59, ал. 1 АПК. Само позоваването в Заповед № ЧР-1700/02/09.2024 г. на образуваното дисциплинарно дело № 1.2024 г. не може да бъде прието като мотивиране на заповедта, респ.- на необходимостта служителят да бъде отстранен. Излагането на мотиви в случая не е било проблем, понеже в цитираните докладни записки и становища, изготвени по разпореждане на председателя се съдържат конкретни данни и факти. Липсата на мотиви препятства възможността Съдът да осъществи и контрол, досежно спазване принципа за съразмерност/пропорционалност, по смисъла на чл. 6 АПК, още повече, че за периода на временно отстраняване държавният служител на получава заплата (чл. 100, ал. 3 ЗДСл.). В тази връзка Заповед № ЧР-1700/02/09.2024 г. не съответства напълно и на изискванията за форма на индивидуалния административен акт (арг. чл. 59, ал. 2, т. 5 АПК), защото в разпоредителната ѝ част не е посочена начална дата на отстраняването от работа. Този реквизит, макар да е фактически установим е от значение, както за преустановяване изплащането на заплата, така и за последващо евентуално упражняване правото по ал. 4 на чл. 100 ЗДСл.

Задължението на административния орган да установи съществуването на фактическите основания, посочени в издадения от него акт (чл. 170, ал. 1 АПК), не се преклудира с издаването на акта за временно отстраняване от работа. В този смисъл обаче и в хода на съдебното производство ответникът не се ангажира да посочи конкретните си съображения, които са го мотивирали да отстрани А. Д. от работа, след като не е бил задължен да го стори. В контекста на чл. 169 АПК Съдът приема, че ответникът е разполагал с оперативната самостоятелност да прецени, дали да отстрани временно от работа държавния служител, но не е спазил изискванията за законосъобразност на заповедта.

В заключение - издадена председателя на ДКСИ Заповед № ЧР-1700/02/09.2024 г., предвид изложените по – горе мотиви представлява материално и процесуално незаконосъобразен индивидуален административен акт, който подлежи на отмяна, на основанията, по смисъла на чл. 146, т. 2, т. 5 АПК.

Водим от горните съображения и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата от А. С. Д. издадената от председателя на Държавна комисия по сигурността на информацията ЗАПОВЕД № ЧР-1700/02.09.2024 г., с която оспорващата е отстранена временно от работа, от длъжността „главен експерт“ в Отдел „Учебно-методическа дейност“, Дирекция „Човешки ресурси и учебно-методическа дейност“ в същата комисия.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването на страните.

СЪДИЯ: